

Invitație în larg

Bragagiu

Aud cum bat în centrul ușii
Cu strigătele ascuțite
Din oceane pescărușii
Să ies spre zări nemărginite.

Nu vreau ca să deschid intrarea
Ca nu cumva să năvălească
În liniștitu-mi trai iar marea
Stârpindu-mi pacea pământască.

Pitindu-mi starea în decorul
Strâns cu-ndârjire ca o roadă
Mă simt fricos ca dezertorul
Ce dărdâie să nu se vadă.

Auzu-ascund ca de sirene
Care mă-ncântă dulci cu largul,
Dar recunosc, ascuns sub gene,
Lipsesc și funii și catargul.

Nu voi ieși iarăși afară
Cât nu s-ar strădui Lumina
Ca fericirea din cămară
S-o pot a mângâia cu mâna.

Soția iar să nu mă certe
De deznădejdlile din ore
Când frânt de căile incerte
Doar bolmojesc despre-aurore.

Nu-mi rup din piept atâtea strângeri
Agonisite cu răbdare
Pentru ca noile înfrângeri
Să hohotească-n triumfare.

Dar aripile insistente
Țipă de rup cumpăna-n mine,
Ah, ticăloaselor demente,
Cum vă voi face de rușine!

Mânerul smulg cu-așa furie
Ca să le pun acum pe fugă
Căci nu mă doare-n poezie

Ce valurile îmi îndrugă.

Orbit de Soare și de zboruri
Pe-o clipă doar mă pierd cu firea,
Dar am s-alung oricare doruri
Care-mi primejduiesc iubirea...

Aud deodată la ureche
Nevasta încântată-n șoapte:
„Iubitule, din noaptea veche
Ne-om duce azi în care parte?

Știi, hrană dam peste fereastră
Să vină păsări cât mai multe...
Ce fericită-i viața noastră
Mereu că poate să le-asculte!!!”
Victor Bragagiu